

Jenny Colgan

Tussen de regels

De kostschool aan zee 2

Vertaald door Merel Dinnessen

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2009 Jenny Colgan
All rights reserved
© 2023 Nederlandse vertaling
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Rules*
Vertaling Merel Dinnessen
Omslagontwerp Hachette/Sphere, en Bij Barbara
Omslagbeeld Kate Forrester
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4215 2
ISBN 978 90 210 4216 9 (e-book)
ISBN 978 90 210 4227 5 (luisterboek)
NUR 302

www.jennycolgan.com
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Maggie stond te dansen op tafel. Dit was niks voor haar, maar ze gaf de schuld aan de cocktails die zo groot waren als vis-senkommen. Daarnaast was het een heerlijke, zwoele avond en haar verloofde Stan had erop gestaan om de voetbalwedstrijd te kijken op een groot scherm, dat vervelend genoeg boven haar hoofd hing in het Spaanse café. Dus zat er niks anders op. Alle andere vrouwen dansten tenslotte ook op de tafels.

Ik ben nog jong, dacht Maggie terwijl ze een weerbarstige donkere lok uit haar gezicht streek. Ik ben nog maar zesentwintig jaar! Ik kan de hele avond dansen als ik wil! Dus deed ze graag mee met de uitbundige meiden van het vrijgezellenfeest uit Stockport van de tafel naast haar en dankzij een grote margarita stond ze ineens vol zelfvertrouwen te dansen op de muziek van Alphabeat.

‘Hé, ik kan de wedstrijd niet meer zien,’ klaagde Stan.

‘Kan me niks schelen,’ zei Maggie. Opeens voelde ze zich vrijer, gelukkig en vastberaden om van haar vakantie te genieten. Ze gooide haar handen in de lucht. Dit was een uitstekende manier om zowel de school als David McDonald te vergeten, de leraar Engels waar ze vorig jaar een oogje op had totdat ze erachter kwam dat hij verloofd was. Nu voelde ze zich weer helemaal haarzelf en niet een lerares.

‘Is dat niet mevrouw Adair?’ vroeg Hattie.

Ze had samen met haar zus van hun ouders toestemming gekregen om de hooggelegen, verscholen en prachtig ingerichte villa aan de andere kant van de berg te verlaten voor een avondje uit in de Spaanse badplaats. Haar jongere zusje Fliss draaide zich om van de namaakhandtassen die ze aan het bekijken was en staarde in de richting van het ordinaire sportcafé waar Hat-

tie naar wees. Er danste een groep dronken vrouwen met hun handen in de lucht in het café.

‘Dat meen je niet!’ riep Fliss, terwijl ze richting de deur liep zodat ze het beter kon zien. ‘Ik ga naar binnen.’

‘Je mag helemaal niet naar een café!’ zei Hattie. ‘Ik heb het papa en mama beloofd.’

‘Ik heb het papa en mama beloofd,’ aapte Fliss haar na. ‘Ik ben veertien, weet je nog? Dat is hier praktisch de legale leeftijd om te drinken.’

‘Nou, zolang ik bij je ben, moet je je aan onze regels houden.’

Fliss stak haar tong uit en liep recht op het café af. ‘Je bent nu geen mentor.’

‘Nee, maar dit is een vertrouwenskwestie en...’

Fliss hield plotseling halt bij de deur.

‘Hallo, señorita,’ zei de uitsmijter. Fliss was deze zomer vijf centimeter gegroeid maar tot haar grote ergernis had ze nog steeds een kleine cup A.

Maggie leefde zich samen met de meiden uit Stockport uit op de Pussycat Dolls tot ze ineens Fliss zag. Eerst dacht ze dat het een effect was van de flitsende lichten. Dat kon toch niet waar zijn. Ze was niet voor niks zo ver weg gereisd om haar werk te vergeten en zich een jonge vrouw te voelen, geen lerares. Dus het kon echt niet een van haar...

‘Mevrouw Adair!’ riep Fliss. ‘Bent u het?’

Maggie stopte met dansen.

‘Felicity Prosser,’ zei ze. Ze kon niet anders dan het onvermijdelijke aanvaarden. Maggie keek om zich heen, op zoek naar de elegantste manier om van de tafel te stappen, voor zover dat kon in deze omstandigheden.

Normaal gesproken genoot Veronica Deveral volop van haar zomervakantie in de Zwitserse Alpen en ervaarde ze het als een heerlijke balsem voor de ziel. Ze haalde haar hart op aan de zuivere lucht waarmee je je longen volledig kon vullen, het gras en het gletsjerwater die schitterden in de zon, de fietsers en

skiërs met gezonde blossen op weg naar hogere hoogtes en de blauwe, schone hemel. Ze boekte altijd hetzelfde pensionnetje en nam een paar romans mee. De lange verhalen van Anthony Trollope waren haar favoriet, maar ze was ook gek op Joanna voor wat lichtere kost. Veronica genoot met volle teugen en verslond de boeken waarna ze uitgerust en verfrist terugkeerde naar Downey House, klaar voor een nieuw schooljaar. Maar dit jaar was anders. De ontmoeting met de zoon die ze bijna veertig jaar geleden voor adoptie had opgegeven, had haar zo overrompeld dat ze de situatie verkeerd had aangepakt. Helaas was het contact verbroken. Hoewel er budgetten goedgekeurd moesten worden, intakes voor nieuwe leerlingen gepland moesten worden en het personeel georganiseerd moest worden, kon ze zich niet concentreren. Ze maakte zich continu zorgen over Daniel en vroeg zich af waarom hij terug was gekomen naar Cornwall.

Ze staarde uit het raam van haar prachtige kantoor toen dr. Robert Fitzroy, directeur van Downey Boys aan de andere kant van de heuvel, op bezoek kwam voor hun jaarlijkse gesprek voorafgaand aan het nieuwe schooljaar. De twee scholen werkten veel samen dus was het een goed idee om de gezamenlijke agenda voor het nieuwe schooljaar te bespreken.

‘Je lijkt je hoofd er niet bij te hebben, Veronica,’ zei Robert, die zich lekker op de chesterfield genesteld had, waarvandaan hij een mooi uitzicht had over het schoolterrein tot aan de kliffen en zee in de verte, die vandaag een perfecte, zomerse blauwe kleur had. Ze schoten maar niet op wat betreft het nieuwe computerlokaal. Veronica zuchtte en overwoog even om haar collega in vertrouwen te nemen, hij was tenslotte een vriendelijke man, ook al was hij een tikje gewoontegetrouw. Plots veranderde ze van gedachten. Het had haar vele jaren gekost om de school op te bouwen, het laatste waar ze op zat te wachten was dat iemand dacht dat ze een zwakke vrouw was die ineens in huilen kon uitbarsten en overdadig sentimenteel was.

Robert zeurde door over het nieuwe personeel. ‘O, en we hebben eindelijk een nieuwe leraar geschiedenis. Goede leraren

zijn tegenwoordig zo moeilijk te vinden.’

Veronica luisterde amper. Ze keek naar de golven op zee en vroeg zich af of Daniel weleens op strandvakantie was geweest met zijn kinderen. Toen Robert zijn naam zei, sloot dat zo perfect aan bij haar gedachten, dat het in eerste instantie niet tot haar doordrong wat hij zei.

‘Sorry?’

‘Daniel Stapleton, onze nieuwe geschiedenisleraar.’

‘Mam!’

Zelda gooide allerlei lelijke dingen in haar tas: lelijke bloesjes, lelijke rokken en lelijke hoeden. Wat een gezeik! Schooluniformen waren het allerstomste idee van dit land vol stomme ideeën.

‘Wist je dat ik een badkamer moet delen? Hebben ze je dat verteld?’

Zelda’s moeder schudde haar hoofd. Alsof ze nog niet genoeg te doen had met deze verhuizing waar DuBose zo enthousiast over was. Waarom moesten ze naar Engeland emigreren? Ze hoorde dat het er altijd regende en dat mensen in piepkleine huisjes woonden met badkamers zo groot als een kast. Ze moest er niet aan denken... het zou in ieder geval heel anders zijn dan Texas.

‘Maak je geen zorgen, liefje,’ had DuBose gezegd op zijn kalme, monotone manier van praten. Hij mocht dan wel veel aanzien hebben als majoor gedetacheerd bij het Britse leger, maar op haar maakten zijn woorden weinig indruk. Echt niet. ‘En we halen Zelda eindelijk weg bij dat klikkje op de middelbare. Ze wordt een echte Engelse dame.’

Kostschool was gratis voor de dochters van de hoogste officieren bij overzeese betrekkingen en er was ze verteld dat Downey House de allerbeste was. Mary Jo en haar dochter hadden samen een verwendagje gehad, maar nu keek ze naar de perfecte manicure van Zelda die vreemd afstak tegen haar smetteloos witte uniformbloesje en vroeg ze zich opnieuw af of ze hier wel hun draai konden vinden.

Simone keek naar Fliss' Facebook-update: *Felicity is aan het genieten van een geweldige vakantie in Spanje*. Ze probeerde blij voor haar te zijn. De Pribetichs gingen dit jaar niet op vakantie, dat was gewoon niet haalbaar. Simone vond het wel prima, want ze haatte het om zich in haar tankini te worstelen, een grote sarong om zich heen te wikkelen en zich vervolgens onder een parasol te verschuilen zodat niemand haar kon zien. Dus Fliss was ultiem aan het genieten zonder haar en Alice postte over hoe vervelend ze het wel niet vond om samen met haar au pair in Hurghada te leren duiken... Stiekem was Simone gewoon jaloers en miste ze hen, maar ze deed haar best om blij voor ze te zijn. Godzijdank had Fliss iedereen bij haar thuis uitgenodigd aan het einde van de vakantie zodat ze allemaal samen terug konden reizen. Simone keek er heel erg naar uit maar probeerde dat niet te laten blijken bij haar vriendinnen, sterker nog: ze had ontzettend veel zin om terug naar school te gaan. Het waren zeven lange weken geweest waarin ze niet veel anders te doen had gehad behalve lezen en proberen haar broer Joel te vermijden, die de hele vakantie binnen had doorgebracht, voorovergebogen over zijn gameconsole. Ze had de hele zomer over school gedroomd en boeken gelezen terwijl ze boterhammen met vissticks at. Haar moeder had geprobeerd haar te betrekken bij een aantal lokale sociale evenementen, maar dat was niks voor haar. Ze griezelde toen ze terugdacht aan een ongelooflijk gênante middag met Rudi, de lelijke, slungelige tienerzoon van een van haar moeders beste vriendinnen. Zijn hele gezicht zat onder de puisten en hij had vet, sluik haar. Hun moeders hadden ze onhandig naast elkaar op de bank geduwd. Simone vond het onbegrijpelijk dat haar moeder dacht dat ze op dit soort jongens viel en het werd nog gênanter toen Rudi haar op een genadeloze manier van top tot teen bekeek en duidelijk maakte dat hij wel beter kon krijgen. Ze kromp opnieuw ineen toen ze eraan dacht.

‘Dus jij gaat naar die chique school?’ had hij gemompeld, aangespoord door zijn moeder.

Simone voelde haar wangen verkleuren en hield haar ogen strak op haar handen gericht.

‘Ja.’

‘O, oké.’

En dat was het. Het was overduidelijk dat Rudi er tegen zijn zin zat en veel liever boven *Grand Theft Auto* ging spelen met Joel. Simone zuchtte. Het was leuk geweest als ze Alice en Fliss ten minste een paar zomerse avonturen had kunnen vertellen, maar misschien konden ze samen nog herinneringen maken.

‘Vertel me nog eens over haar dijen,’ zei Alice, terwijl ze lui in de schaduw van het verzorgde gazon lag en de voorbijschietende kleine, gekleurde hagedissen bekeek. De telefoonrekening van het hotel werd met de minuut duurder.

‘Kwabbig,’ zei Fliss, die zich onder een kersenboom in het Engelse Surrey bevond, meer dan drieduizend kilometer verderop. Ze kriebelde de buik van haar hond Ranald.

‘Serieus, je kon onder haar rok kijken.’

‘Ik heb er nog nooit bij stilgestaan dat leraren ook benen hebben,’ peinsde Alice. ‘Ik bedoel, natuurlijk hebben zij ze ook nodig, maar...’

‘Maar wat? Ze bewegen zich voort met wielen in plaats van benen?’ Fliss giechelde.

‘Nee, maar... O, het is zo heet.’

‘Fliss!’ De stem kwam van binnen.

‘O god, is dat Hattie het haantje?’ zei Alice op lijzige toon.

‘Ik reageer gewoon niet,’ zei Fliss.

‘Felicity!’ Hattie stormde al stampend de boomgaard in. ‘Felicity.’

‘Ik ben aan het bellen,’ zei Fliss geërgerd.

‘Nou, ik heb een nieuwtje voor je.’

‘Is ze zwanger?’ zei Alice gemeen.

‘Sst,’ reageerde Fliss.

‘Ook goed,’ zei Hattie en ze maakte aanstalten om weg te

lopen. ‘Dus ik neem aan dat je niet wilt horen wie er dit jaar naar Downey Boys gaat?’

Fliss draaide zich om en keek haar aan. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik was toevallig in het dorp en raakte aan de praat met Wills moeder...’

En opeens kreeg Alice geen gehoor meer.

‘Kom nou.’ Stan kuste haar nek. ‘Nog even knuffelen.’

‘Ik moet mijn koffer pakken!’ hield Maggie vol. Aangezien ze al gauw weer terug moest, wilde ze er helemaal klaar voor zijn. Haar kleren lagen verspreid over de kamer, net als een aantal boeken die ze mee wilde nemen voor de leerlingen. Stan had vandaag een dagje vrij.

Ze was zenuwachtig. Vorig jaar was namelijk haar proefperiodes op school geëindigd, wat betekende dat ze dit jaar goede resultaten moest boeken.

‘Cody en Dylan zijn wel druktemakers, hè?’ Stan draaide zich om. Ze hadden de hele dag met haar twee neefjes gespeeld die met de minuut onstuimiger leken te worden.

‘Ettertjes, zul je bedoelen,’ zei Maggie, die haar neefjes elke tien minuten uit de koekjestrommel had moeten trekken.

‘Ach, het zijn gewoon jongens,’ zei Stan. ‘Zo was ik ook en zo zullen onze kinderen ook zijn.’

Hij probeerde Maggie terug naar het bed te trekken maar ze gaf niet toe.

‘Zodra je mevrouw Cameron bent, wil je niks anders dan kleine ravottende Cody’s en Dylans om je heen.’

‘Misschien,’ zei Maggie, en ze maakte zich los. ‘Maar die van ons mogen de buurkat niet zo behandelen.’

Stan moest lachen. ‘Jongens zijn nu eenmaal jongens.’

‘Misschien geef ik daarom wel les op een kostschool voor meisjes.’ Maggie slaakte een zucht. ‘Je weet dat ik van Cody en Dylan hou. Ik maak me alleen zorgen, ze zijn zo wild en Anne is altijd aan het werk.’ Anne, Maggies oudere zus, had een goed lopende kapperszaak in Govan en was alleenstaande moeder van

haar twee zoons. ‘Soms vraag ik me af wat ze doen op die school.’

‘Die school was anders goed genoeg voor ons,’ zei Stan.

Maggie beantwoordde zijn kus en dacht na over Holy Cross, de school waar zij en Stan elkaar hadden ontmoet en waar ze later les had gegeven. Het ging er soms ruig aan toe, het was eigenlijk helemaal geen goede school. Nu ze voor het tweede jaar terugging naar Downey House als lerares Engels en dacht aan de vier dreigende torens die uitstaken boven de duinen, voelde ze zich net zo zenuwachtig en gespannen als een van haar leerlingen.

‘Je zult wel gelijk hebben,’ zei ze.

Fliss was een beetje zenuwachtig voordat Alice op bezoek kwam. Ze was gek op haar grote, eigenaardige huis maar Alice was gewend aan luxueuze villa’s, dus hoopte ze dat haar huis goed genoeg zou zijn voor haar. Haar zorgen waren echter voor niks geweest. Alice’ ouders waren diplomaten, wat betekende dat ze elke paar maanden verhuisden. Dus een plek die aanvoelde als een thuis, met een kalender in de keuken en wat familiefoto’s hier en daar, vond Alice echt helemaal geweldig. Simone was nog veel meer onder de indruk. Het huis van Felicity was enorm! De tuin alleen al was net zo groot als een park en er waren ontzettend veel kamers. Hun rijtjeshuis in Londen had een woonkamer aan de voorkant, een keuken aan de achterkant en drie kleine slaapkamers. Zij en Joel moesten een slaapkamer delen als er bezoek kwam en dat was praktisch altijd.

De ouders van Fliss waren blij om haar vriendinnen te ontmoeten, al vonden ze het mollige meisje dat haast geen woord zei tijdens de maaltijden een beetje apart. Fliss schaamde zich voor haar. Waarom deed Simone zo saai? Waarom liet ze niet zien hoe grappig ze was? Wacht... dacht ze dat Fliss’ ouders op haar neerkeken? Dat was beledigend!

De eerste avond roddelden ze tot ’s avonds laat. Fliss mocht eindelijk koffie drinken van meneer en mevrouw Prosser, wat in Simones ogen heel normaal was, aangezien zij van kinds af

aan al brouwsels dronk waarin de lepel rechtop bleef staan. Maar het gaf de meiden de indruk dat ze wat volwassener waren. Het belangrijkste gespreksonderwerp was natuurlijk Will Hampton. Fliss had al een jaar een oogje op hem, sinds hij in de lokale band speelde. Vorig jaar was ze zelfs bijna geschorst toen ze hem stiekem probeerde op te zoeken. En nu zat hij op de jongensschool aan de andere kant van de heuvel van Downey House! Fliss was door het dolle heen.

‘We moeten die gast nodig eens met eigen ogen zien. Kijken of hij ermee door kan,’ zei Alice.

‘Hij zingt nog steeds in het kerkkoor...’ zei Fliss.

‘Oké, daar kunnen we wel wat mee,’ antwoordde Alice.

Felicity’s ouders waren behoorlijk verrast toen de meiden op zaterdagochtend aankondigden dat ze zondag naar de kerk wilden. Mevrouw Prosser deed een poging haar gebotoxte voorhoofd te fronsen.

‘De kerk?’ zei ze alsof ze het over een casino hadden. Hattie zat in de jongerencommissie van hun lokale parochie maar ze moest Felicity er sinds haar negende met dwang mee naartoe slepen.

‘Waarom wil je in hemelsnaam ineens naar de kerk?’

Felicity zette een pruillip op. ‘Om te bidden, en zo.’

‘Ja, ik wil ook graag gaan, mevrouw Prosser, als dat goed is,’ zei Alice met haar gebruikelijke volwassen zelfverzekerdheid.

‘Ik ook,’ piepte Simone, waarbij ze Jezus beloofde dat ze het niet echt meende, aangezien het een protestantse kerk was.

Hattie schraapte hoorbaar haar keel maar Felicity negeerde haar, waarop Hattie onverschrokken nogmaals hetzelfde geluid maakte.

‘Wil je iets kwijt, Harriet?’ vroeg haar moeder. Ze kon haar geïrriteerde toon niet verbergen. Mevrouw Prosser hield ontzettend veel van haar oudste dochter, maar ze kon soms zo vreselijk braaf zijn.

‘Ik vroeg me gewoon af of het mannenkoor deze zondag zingt tijdens de oogstdienst,’ zei Harriet.

Alice zag dat Fliss meteen moest blozen.

‘Is dat zo?’ vroeg ze. ‘Het was eigenlijk mijn idee om te gaan, ik ga namelijk graag bidden.’

Fliss’ ouders keken elkaar aan.

‘We gaan allemaal.’

Tijdens de dienst kon zelfs Hatties heimelijke gelach Fliss’ uitzicht niet vergallen. Ze stond vanuit de derde kerkbank gefascineerd te kijken naar Wills bruine haar terwijl hij voorovergebogen naar zijn gezangboek staaarde. Zijn band was deze zomer uit elkaar gegaan, maar hij hield nog steeds van zingen. Kijk naar me, dacht Fliss smekend. Wat was er mis met haar? Was ze te klein? Te dik? Fliss was blond, mooi en had fijne trekken, maar helaas vielen die vaak in het niet bij haar prachtige vriendin Alice met haar mooie donkere haar. Aangezien Fliss veertien was, had ze alleen maar oog voor haar minuscule vetrolletjes en een puistje dat af en toe de kop opstak. Ze had er alles voor over om net zo zelfverzekerd, bijdehand en onbeschaamd als Alice te zijn, met haar glanzende haar en slanke figuur. Zelfs Simone had grote borsten. Wat had zij? Niks! O, waarom zag ze er niet uit als een model?

Na de dienst liepen ze allemaal in een rij naar buiten. Simone sloeg snel een kruisje toen ze dacht dat niemand haar zag. Normaal gesproken had Fliss er een hekel aan als haar moeder bleef rondhangen om met de dominee en alle andere aanwezigen te praten, maar vandaag bleef ze zenuwachtig staan, hopend dat ze de moed kon vinden om Will te vragen naar zijn nieuwe school. De mooie kerk was erg in trek voor bruiloften, zelfs voor mensen die niet eens in het dorp woonden. Opeens maakte haar hart een sprongetje toen ze Wills sluike haar zag en hij uit de oude kerk tevoorschijn kwam. Wat was hij gegroeid! Hij was al zeker een meter tachtig en nog maar net zestien. Ze dacht dat ze droomde toen hij langzaam op haar afliep. Ze beet nerveus op haar lip. Hij kwam toch niet naar haar toe? Hij kwam toch niet met haar praten? Ze hapte naar adem. Kon ze met hem praten? Durfde ze het?

Fliss was helemaal de kluts kwijt toen hij recht voor haar bleef staan.

‘O... hoi...’ stotterde ze. Ze had het gevoel dat de hele kerk-gemeenschap naar haar keek.

‘Hoi,’ zei Will. Hij glimlachte vriendelijk, waardoor ze het gevoel had dat hij alleen oog voor haar had. Zo was hij natuurlijk met iedereen.

‘Leuke zomer gehad?’

‘Eh, ja.’

Fliss’ hart ging als een razende tekeer. Waarom kon ze niks interessants zeggen? Of een grapje maken? Iets!

‘Cool,’ zei Will. Hij keek naar Alice en Simone, die probeerden niet te dichtbij te komen. Wow, die vriendin van Fliss was superknap.

‘Zijn dat je vriendinnen?’

Fliss kon niet anders dan schaapachtig knikken.

Will liep naar Alice toe. ‘Hoi,’ zei hij en hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Will. Ga je ook naar Downey? Dan moet je me alle roddels vertellen.’

Alice probeerde haar enorme nieuwsgierigheid te verbergen en keek hem nors aan; ze begreep meteen waarom Fliss hem leuk vond. Vanuit haar ooghoek zag ze haar vriendin. ‘O, ik weet zeker dat Fliss je daarmee kan helpen,’ zei ze.

Will knikte. ‘Oké dan,’ zei hij.

‘O, kom op, Fliss.’

Ze zaten al vier uur in de auto en Alice moest haar vriendin nog steeds overtuigen dat ze niet expres met Will geflirt had. Hattie zat zelfvoldaan voorin en las een boek over lacrosse. Simone zat in het midden, wat ze zelf voorgesteld had, en probeerde de gespannen sfeer te negeren. Fliss staarde uit het raam en dacht aan Will, en ook aan het laatste wat haar moeder die ochtend gezegd had: ‘Felicity, je let wel op hè, met al die koolhydraten en andere troep die ze serveren op school?’ Ze had zich voorovergebogen zodat niemand haar kon horen. ‘Je wilt

toch niet net als Hattie worden, of wel?’

‘Wat zei je?’ vroeg Hattie geïrriteerd, terwijl ze als een on-elegant trekpaard met grote sprongen de trap af liep. Haar stro-hoed, schooltas, hockeyschoenen en tennisracket vielen uit haar handen. ‘Niks, mijn prachtige meiden. Heel veel plezier!’

Misschien moest ze maar geen koolhydraten meer eten, dacht Felicity. Misschien zou dat helpen.

Alice leunde met een zucht achterover. Toen de chique Audi de heuvel op reed, zagen ze voor het eerst de torentjes van het kasteelachtige bouwwerk dat de komende negen maanden hun thuis zou worden.

‘Daar is de school!’ riepen zowel Hattie als Simone enthousiast.

Simone beurde helemaal op en zelfs Alice moest glimlachen. De vier torens van de hoofdonderkomens Tudor, York, Wessex en Plantagenet, die van hen, waren te zien. Het was net een plaatje uit een sprookjesboek: de school lag verscholen in de heuvels en de kliffen in de verte liepen uit in de rustige turquoise zee.

2

‘*Mon dieu,*’ was het eerste wat Maggie hoorde toen ze uit de trein stapte. Helaas had Stan dit jaar de strijd om de auto gewonnen. Iets verderop zag ze hoe haar vriendin mademoiselle Crozier, de heetgebakerde lerares Frans, stond te worstelen met een elegante koffer waarvan de inhoud over het perron verspreid lag.

‘Claire!’ riep ze uitgelaten, maar voordat ze haar kon bereiken waren de conducteur en drie voorbijlopende mannen haar al aan het helpen. Maggie bedacht dat zijzelf waarschijnlijk alleen de aandacht van de mannen kon trekken door meegesleept te worden met de trein, maar liet die gedachte al snel weer los.

‘Hallo,’ zei ze. ‘*Bonjour!*’

‘Maggie!’ Claire rende op haar af en gaf haar een dikke zoen. ‘Het is een *catastrophe!*’

Ondertussen werd haar koffer echter al netjes dichtgeritst door de stevige conducteur.

‘Kijk eens, moppie,’ zei hij. ‘Zal ik met je meelopen naar je auto?’

De man had zulk overgewicht dat hij waarschijnlijk een hartaanval kreeg als hij verder liep dan het perron, maar Claire trakteerde hem op een brede glimlach.

‘Heel erg bedankt! Het is perfect zo, *merci!*’

De man bloosde tot achter zijn oren.

‘Hoe doe je dat toch?’ vroeg Maggie toen ze het station verlieten op zoek naar een taxi.

‘Wat?’

‘Zo Frans zijn.’

‘Goed, hè?’ zei Claire serieus. ‘Ik kom eigenlijk uit Liverpool maar heb jarenlang gewerkt aan mijn *accent.*’

‘Pap! Neel!’

‘Dit was de enige auto die ze hadden, Zelda. Even rustig,’ zei Zelda’s vader.

Zelda keek wanhopig naar de Hummer. ‘Papa, je weet toch wel dat die dingen de hele planeet kapotmaken?’

‘Nee, liefje, dat doen mijn kernbommen. Kom op, stap in.’

Zelda trok een pruillip, bracht nog een laagje lipgloss aan en stapte vervolgens in de gigantische gepantserde auto. ‘En we moeten natuurlijk elke tien minuten stoppen om te tanken.’

Zelda’s moeder bestudeerde haar gezicht. ‘Je draagt wel erg veel make-up. Je weet toch dat dat niet is toegestaan op school?’

Zelda staaarde haar moeder lange tijd aan. ‘Mam, dit is de zestiende school waar jullie me heen hebben gestuurd. Ik weet zelf wel hoe ik mijn eerste schooldag moet doorkomen, oké? Papa heeft zijn pantser en ik het mijne.’

Veronica verwachtte elk moment de naderende bussen en auto’s terwijl ze een laatste rondje door de school liep. Alles glansde, de schoonmakers hadden goed gewerkt. Het zachte septemberlicht dat binnenkwam via de hoge, net gepoetste ramen in de stevige, stenen muren van de vier torens weerkaatste op de gepolijste houten tafeltjes. De eetzaal was nu nog eigenaardig stil, maar er zouden al snel lachende en babbelende meisjes aan de lange tafels gaan zitten. Het enige wat ze nu hoorde was het geluid van haar hakken terwijl ze naar haar kantoor liep. De lange gang was versierd met foto’s van voormalige directrices. Haar eigen kantoor stond vol met persoonlijke schatten, daar had ze bewust over nagedacht: ze wilde niet dat het kantoor van de directrice alleen een enge plek was waar je straf kreeg, maar de meisjes mochten haar ook niet aanzien voor een vriendin. Ze moest een balans zoeken tussen formaliteit en vriendelijkheid; de meisjes moesten weten dat ze zich hoorden te gedragen, maar tegelijkertijd waren tweede kansen altijd mogelijk.

Haar uitstekende en serieuze directiesecretaresse mevrouw

Prenderghast stak zwaaiend met een grote stapel post haar hoofd om de deur.

‘Sorry dat ik je nu al stoort,’ zei ze.

Veronica glimlachte en vroeg hoe het ging met Evelyns nieuwe hond, een basset.

‘En vergeet niet dat de lerarenvergadering dit jaar plaatsvindt op Downey Boys,’ zei mevrouw Prenderghast uiteindelijk. ‘Morgenavond.’

Veronica huiverde, ze zag enorm op tegen de jaarlijkse cocktailparty om bij te praten met de leraren, het nieuwe schooljaar te plannen en kennis te maken met nieuw personeel van de andere school. Dit jaar zat daar ook een bekende bij...

‘Ja, ja,’ zei ze een beetje ongeduldig, terwijl ze speelde met haar eenvoudige gouden ketting. Normaal gesproken friemelde Veronica nooit met dingen. ‘Was dat alles?’

Mevrouw Prenderghast voelde zich een beetje opgelaten door Veronica’s veranderlijke humeur. ‘Er is in maart nog de schoolbeurs, maar dat duurt nog even.’

Veronica sloeg haar handen voor haar ogen. ‘O ja, de beurs.’

De schoolbeurs voor particuliere kostscholen was in feite een verkopersmarkt, Veronica had er een hekel aan. Haar school en de resultaten spraken tenslotte voor zich en iedereen die wilde, kon zelf de faciliteiten komen bekijken. Ze vond het vreselijk om in een goedkope stand te gaan staan en rijke mensen te lokken. Aan de andere kant moest ze toegeven dat Downeys nadruk op veelzijdige scholing op de meest traditionele manier, namelijk het ontwikkelen van een individu, niet de beste resultaten boekte: het leek erop dat ze zakten in de ranglijsten. Dit in tegenstelling tot scholen die uitsluitend gefocust waren op examens en informatie stampen in de hoofden van gestreste, overbelaste kinderen die alleen gericht waren op de sportauto die ze kregen als ze de hoogst mogelijke cijfers haalden. Veronica verachtte dit streven naar resultaten dat vaak alleen noodzakelijk was omdat ouders het te druk hebben om zelf de horizon van hun kinderen te verruimen. In haar ogen leidde dit te vaak tot

leerlingen die scholen vroegtijdig verlaten en zenuwinzinkingen kregen op universiteiten waar zelfstudie, beproevingen en slecht gedrag aangemoedigd werden. Maar klassementen waren nu eenmaal klassementen en ze moest toegeven dat de school uiteindelijk nog steeds een bedrijf was, hoe traditioneel, bekroond of gerespecteerd dan ook.

‘Bedankt, Evelyn,’ zei ze. ‘We hebben weer een druk jaar voor de boeg.’

Mevrouw Prenderghast glimlachte. ‘We zouden niet anders willen, dr. Deveral.’

De rij voor de taxi’s op het station was eindeloos.

‘Weten ze niet dat we leraren zijn?’ zei Claire geërgerd, terwijl ze keek of ze de vriendelijke conducteur zag.

‘Wat een ramp. En ik wil graag de ouders leren kennen voordat ze weggaan,’ zei Maggie bezorgd. Ze wilde de ouders van de meisjes van haar mentorgroep ontmoeten, die nu begonnen aan hun tweede jaar van de middenschool. Wie weet hadden er zich tijdens deze lange vakantie bepaalde dingen voorgedaan waarvan ze op de hoogte moest zijn.

‘Brr,’ zei Claire. ‘Ik wil nooit de ouders ontmoeten, *jamais*. Ze zijn altijd alleen maar aan het opscheppen dat ze een villa hebben in de Dordogne, dat hun kind een Frans genie is en dat ik al mijn tijd aan hun Franse genie moet spenderen. En weet je,’ voegde ze er ernstig kijkend aan toe, ‘zij is helemaal geen genie.’

Terwijl ze aan het praten waren, kwam er een luid toeterende Audi op ze af rijden. Maggie keek bedachtzaam op, normaal gesproken zaten er tienerjongens achter het stuur van toeterende auto’s, zoals de jongens die de avondklok van haar school in Glasgow negeerden. In plaats daarvan stak het hoofd van een blonde vrouw met een verzorgd kapsel uit het autoraam.

‘Maggie? Ben jij dat?’

Het duurde even voordat Maggie haar herkende. En toen stond haar hart even stil: het was Miranda. Miranda was Davids verloofde, alhoewel Maggie ze nooit een goede match had ge-

vonden, hoogstwaarschijnlijk hadden haar eigen gevoelens voor de leraar Engels daar iets mee te maken. Deze zomer waren ze uit elkaar gegaan en Maggie vroeg zich af of zij daar iets mee te maken had gehad. Maar dat zou toch niet? Ze hoopte maar dat Miranda dat niet dacht. Ze moest terugdenken aan Davids gezicht eind vorig jaar toen hij haar vroeg om samen op vakantie te gaan. Het was een goede keuze geweest om haar verloving met Stan niet te verbreken. Uiteraard. Ze hoopte dat het goed ging met Miranda.

‘O, hallo!’ zei ze, terwijl ze zich vooroverboog naar het raampje.

‘Hoe gaat het?’

‘Goed, goed,’ zei Miranda.

Nou, dan had ze in ieder geval geen vermoeden.

‘Ben je op weg naar school?’ vroeg Miranda. ‘Wil je een lift?’

Maggie haalde haar schouders op, dat zou wel handig zijn.

‘Mag mijn vriendin Claire dan ook mee?’

‘Natuurlijk!’

Miranda deed haar knipperlicht aan en parkeerde de auto, vervolgens zetten de vrouwen hun koffers in de onberispelijke kofferbak. Maggie ging voorin zitten. Ze voelde zich nog steeds een beetje ongemakkelijk, alhoewel David en zij in feite nooit iets verkeerd hadden gedaan.

‘Dank je wel. We stonden hier al een eeuwigheid op een taxi te wachten.’

Miranda reed voorzichtig weg. ‘Ja, ach, ik ga toch die kant op...’

Haar stem stierf weg terwijl ze uit het raam keek. Maggie wierp een steelse blik op haar en zag dat er geen vintage ring meer om haar ringvinger zat. Ze praatten over koetjes en kalfjes terwijl ze het levendige Truro achter zich lieten en richting het platteland reden. Maggie vond het landschap meteen weer lieflijk, zeker in vergelijking met de torens en imposante zandsteengebouwen van Glasgow. Claire was in slaap gevallen.

‘Maggie,’ zei Miranda uiteindelijk op een andere toon.

Haar maag draaide zich om. Misschien had Miranda wel iets

door! Maggie hield zichzelf opnieuw voor dat ze zich nergens schuldig over hoefde te voelen, zij allebei niet... maar zoals de nonnen van Holy Cross altijd zeiden: niet alleen slechte daden maar ook slechte gedachten zijn zondes.

‘Eh, ja?’

‘Heb je... heb je iets van David gehoord?’ Miranda was bleek en beet op haar lip. Maggie kon zich niet voorstellen dat ze vaak om hulp vroeg.

Maggie schudde haar hoofd. ‘Nee, niets. Was hij niet in Italië op vakantie?’

‘Ja, dat klopt. Hij zei...’

Miranda sloeg af naar een smal plattelandsweggetje en lachte spottend. ‘Hij is gewoon zo verdomd onuitstaanbaar.’

Maggie grijnsde beleefd.

‘Weet je, het was zijn idee om even uit elkaar te gaan, we waren al een miljoen jaar verloofd en de bruiloft kwam er natuurlijk nooit van... en toen kon ik mijn gevoelens niet meer voor me houden. Ik bedoel, voor jullie leraren maakt het allemaal niks uit. Maar ik wil gewoon graag een mooi huis en een man die van aanpakken weet, snap je? Iemand met ideeën en ambities. Ik bedoel, ik werk me te pletter en als ik thuiskom zit hij altijd met zijn neus in de boeken of is hij aan het spelen met die rothond. Is een beetje aandacht te veel gevraagd?’ Haar handen omklemden strak het stuur en haar stem ging een octaaf omhoog. ‘Ik wil niet zeventig uur per week werken als ik een baby heb of mijn hele leven in een flat driehoog-achter wonen. Ik wil mijn carrière niet verspillen zodat hij zijn geliefde jongens kan onderwijzen! Je zult niet geloven hoe mensen van mijn werkgroep reageren als ik ze vertel dat hij een leraar is. Het is net als die stomme oude mop, weet je wel? “Gefaald in het leven? Ga dan maar lesgeven.”’

Miranda beheerste zich en glimlachte.

‘Sorry. Ik geef je nu dezelfde tirade als hem terwijl ik weet dat je ook een leraar bent. Sorry, natuurlijk denk ik niet dat je gefaald hebt in het leven.’

Daar was Maggie nog niet zo zeker van. Maar ze kon wel een beetje, een heel klein beetje, begrijpen waar Miranda's frustratie vandaan kwam. Al haar vriendinnen hadden hoogstwaarschijnlijk perfect geföhnd haar, verzorgde nagels en mannen die in grote steden werkten en bakken met geld verdienden. Ze begreep de voordelen van een comfortabel leven. Al kon ze niet begrijpen waarom ze dan iemand als David in de steek zou laten.

'Dus... hoe denk je er nu over?' vroeg ze aarzelend.

'Nou ja, hij is irritant en leeft met zijn hoofd in de wolken, hij is geobsedeerd door de stomste dingen en hij houdt gewoon nooit zijn kop. Maar... ik weet het niet. Ik mis hem. Ik word er ook niet jonger op. En in de slaapkamer was alles, nou ja, geweldig. Wist ik maar wat ik moest doen.'

Maggie wilde allesbehalve weten hoe het er bij hen in de slaapkamer aan toe ging. Ze keek op en voelde zich ineens gerustgesteld toen ze voor het eerst in twee maanden de vier torens van Downey House zag. De comfortabele autobanden reden over het dure grind van de oprijlaan.

'O, we zijn er al,' zei Miranda en ze keek op naar het imposante gebouw. Ze bleef een poosje zwigend zitten en draaide zich vervolgens om naar Maggie. 'Het is gewoon zo'n warboel in mijn hoofd.'

Maggie probeerde bemoedigend te kijken. 'Weet je wat je wilt?'

'Wat denk je zelf? Ik ben een vrouw van in de dertig, natuurlijk weet ik dat niet.' Miranda glimlachte flauwtjes en Maggie voelde haar lichtelijk geforceerde vriendelijkheid overgaan in een soort van empathie.

'Het spijt me,' zei ze oprecht. Ze vond dan wel dat Miranda gek was om David in de steek te laten, maar ze wist hoe het was om gemengde gevoelens voor iemand te hebben. Daar was geen twijfel over mogelijk. En, hoe gek het ook klonk, wie weet konden zij en Miranda wel vriendinnen worden. Ze waren per slot van rekening ooit verliefd geweest op dezelfde man, dus het was niet alsof ze niks gemeen hadden...